

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Szigethy-Papp Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Papp Gábor ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Ligeti György ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű, a Katona János Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Katona János ügyvéd) által képviselt II.rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2006. március 20. napján meghozott, 26.P.24.855/2005/14. számú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 15., a II. rendű alperes részéről 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja és megállapítja, hogy az I. rendű alperes megsértette a felperes képmáshoz fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a ... című napilap, és ... napi számaiban hozzájárulása nélkül megjelentette a felperes fényképét.

A bíróság az I. rendű alperest a további jogsértéstől eltiltja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1.000.000 (egymillió) forintot, valamint annak 2004. július 16. napjától járó törvényes mértékű kamatát. Ezt meghaladóan az I. rendű alperessel szemben a keresetet elutasítja.

A II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet teljes egészében elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperes részére 240.000 (kettőszáznegyvenezer) forint és a II. rendű alperes részére 180.000 (száznolcvanezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 600.000 (hatszázezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 120.000 (százhuszezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes kereseti kérelmében a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperesek megsértették jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát a ... című lap ... -i, ...-i, ...-i és ... -i számában megjelent valótlan állításokkal.

Annak megállapítását is kérte, hogy az I. rendű alperes felperes fényképének hozzájárulás nélküli megjelentetésével megsértette a felperes képmás védelméhez fűződő személyiségi jogát.

Kérte az alperesek további jogsértéstől való eltiltását, és a ... című napilapban saját költségükön elégtételadásra kötelezésüket.

Egyetemlegesen 5.000.000 Ft nem vagyoni kártérítés és 2004. július 16-tól a kifizetésig járó kamata megfizetésében kérte marasztalni az alpereseket.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az I., II. rendű alperesek megsértették a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a II. rendű alperes az általa szerkesztett feljegyzésben a felperesről valótlanul állította, hogy szexuálisan zaklatta, illetve az I. rendű alperes az általa kiadott ... című napilap ..., ..., ... napján és ... napján megjelent ... című cikkeiben a felperesről valótlanul állította és híresztelte azt, hogy a felperes kolléganőjét szexuálisan zaklatta.

Megállapította továbbá, hogy az I. rendű alperes megsértette a felperes képmáshoz fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a, ... és ... napi számában megjelentette a felperes fényképét.

Az I. és II. rendű alperest eltiltotta a további jogsértéstől.

Kötelezte a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül magánlevélben ismerje el a jogsértést és kérjen bocsánatot a felperestől.

Kötelezte az I., II. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg egyetemlegesen a felperesnek 1.000.000 Ft-ot és ennek 2004. július 16. napjától 2004. december 31-ig a költségvetési törvényben meghatározott 2005. január 1. napjától a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

ővárosi Ítéltábla

2.Pf.20.845/2006/11.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy ezen túlmenően fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 4.000.000 Ft-ot és a fentiek szerinti járulékait, továbbá 240.000 Ft perköltséget, amely a felperesi jogi képviselő munkadíját terhelő áfát is magában foglalja.

Kötelezte a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 60.000 Ft perköltséget, amely a felperesi képviselő munkadíját terhelő áfát is magában foglalja.

A le nem rótt kereseti illeték viseléséről úgy rendelkezett, hogy abból I. rendű alperes 256.800 Ft-ot, a II. rendű alperes 64.200 Ft-ot, míg a felperes 120.000 Ft-ot köteles az államnak külön felhívásra megfizetni.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Indokolásában az elsőfokú bíróság hivatkozott a Ptk. 75., 78. és 80. §-ára valamint a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglaltakra.

Kitért arra, hogy a perben a felperes következetesen állította, hogy a lapban megjelentek és a II. rendű alperes feljegyzésében közöltek valótlanok, míg az alperesek ezen tények valóságát állították. Ennek alátámasztására a II. rendű alperes indítványozta a fegyelmi eljárás anyagának beszerzését, azonban az elsőfokú bíróság az indítványnak nem adott helyt, elsősorban a fegyelmi eljárást megszüntető határozat tartalma miatt.

A határozat szerint a tanúk nem tettek olyan nyilatkozatot, hogy tudomásuk lenne a zaklatásról vagy annak kísérletéről. Okirati bizonyítékként csak a II. rendű alperes feljegyzése szolgálhatott volna, azonban éppen ennek a valóságtartalmát kellett volna bizonyítani, de az alperesek tanúbizonyítással nem éltek az abban foglaltak igazolására.

Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy az eset körülményei folytán a zaklatás közvetlen észlelésére tanúbizonyítás nyilvánvalóan nem volt felajánlható, de a II. rendű alperes sem hivatkozott az általa előadott inzultusról közvetett tudomással bíró más személyre.

A II. rendű alperes munkamoráljára vonatkozó tanúbizonyítási indítványa nem szolgáltatott volna okszerű bizonyítékot a zaklatás tényére.

Az elsőfokú bíróság nem fogadta el a II. rendű alperes érvelését, miszerint a személyisége sem indokolta azt, hogy valótlanul állította zaklatás tényét, ugyanis a felperes ugyanígy állíthatja, hogy az ő személyisége pedig a zaklatással nem egyeztethető össze.

A felperes és a II. rendű alperes szembesítésének elrendelését szükségtelennek tartotta, a felek egymással ellentétes előadására figyelemmel.

Az elsőfokú bíróság azt is valószínűtlennek találta, hogy, ha a felperes korábbi hasonló magatartása széles körben ismert volt, akkor a II. rendű alperes édesanyja beajánlotta volna lányát a felpereshez. Ez a II. rendű alperes szavahihetőségét megkérdőjelezte.

A II. rendű alperes által becsatolt megbízási szerződésnek nem tulajdonított jelentőséget, annak valóságtartalmát megkérdőjelezte.

A feljegyzés nyilvánosságra hozásával kapcsolatban nem találta azt bizonyítottnak, hogy abban a II. rendű alperesnek szerepe lett volna.

Az újságíró meghallgatását szükségtelennek ítélte, mert a cikkből kiderült, hogy a felperes nem kívánt nyilatkozni a lapnak.

Az újságban megjelent fényképfelvétel minden esetben ugyanaz volt, amely a felperes akarata ellenére készült.

-4-

Valószínűtlennek tartotta, hogy a nyilatkozni nem kívánó felperes engedélyezte arcképe rögzítését és annak közléséhez is hozzájárult.

Mindezek alapján megállapította, hogy az alperesek nem tudták bizonyítani annak valóságát, hogy a felperes zaklatta a II. rendű alperest, valamint, hogy a felperes hozzá járult volna képmása nyilvánosságra hozatalához.

Ennek megfelelően a Ptk. 84. § (1) bekezdése szerint megállapította a jogsértések tényét.

Alaposnak ítélte a felperes nem vagyoni kárigényét. Ennek során értékelte azt, hogy a fegyelmi eljárás befejezését követően - felmentése ellenére - évtizedekig tartó köztisztviselői pályája megszakadt, elhelyezkedése megnehezült, emberi kapcsolatai megváltoztak.

Ebben a körben értékelte ..., ... és ... tanúk vallomását.

Az orvosi igazolások vonatkozásában kifejtette, hogy azok nem szolgálhattak kétségtelen bizonyítékként az alperesi magatartások és a betegségek közti közvetlen oksági összefüggésre.

A II. rendű alperes tekintetében értékelte azt, hogy csak a hivatalos utat betartva tette meg nyilatkozatát, míg a felróhatóság magasabb fokát mutató magatartás miatt az I. rendű alperes terhére magasabb kártérítési összeget állapított meg.

A Ptk. 84. § (1) bekezdésének b) pontja alapján eltiltotta az alpereseket a további jogsértéstől, a c) pont alapján pedig elégtételadásra kötelezte a II. rendű alperest, magánlevél formájában. Az I. rendű alperessel szemben nem találta alaposnak az elégtételadás iránti keresetet, mert az I. rendű alperes a felperes kérésére cikket jelentetett meg az eljárás lezárását követően, megfelelő tájékoztatást nyújtva.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést.

Az I. rendű alperes az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását kérte.

Álláspontja szerint a felperes ugyan nem minősíthető egyértelműen közszereplőnek, azonban az ... vezető beosztású munkatársaként olyan ügyben keveredett gyanúba, ami az általa betöltött tisztségre való megfelelőségét is megkérdőjelezheti, így elvárható volt, hogy a nyilvánosság előtt közreműködjön az ügy tisztázásában.

Az újságíró a szakma szabályainak megfelelően járt el, kötelessége az ilyen jellegű ügyekről való tudósítás akkor is, ha az érintettek nem nyilatkoznak.

Előadta, hogy a felperes csak az érdemi részben volt elutasító, formálisan úgy nyilatkozott, hogy erről nem kíván beszélni, de az újságírót és a fotóst is beengedte

a dolgozószobájába. A kép beállításából is egyértelmű, hogy a felperes hozzájárult a fotó elkészítéséhez.

A megítélt kártérítés összegét eltúlzottnak tartotta.

A II. rendű alperes fellebbezése elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult, a bizonyítási eljárás hiányosságai és a pontos tényállás megállapításának lehetetlensége, valamint a kártérítési felelősség körében tett megalapozatlan megállapításai miatt.

Másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását, II. rendű alperes által fizetendő nem vagyoni kártérítés összegének leszállítását és a perköltség módosítását kérte.

ővárosi Ítéletábra

2.Pf.20.845/2006/11.

-5-

Fellebbezése indokolásában hivatkozott arra, hogy a szexuális zaklatás jellemző módon nem tanúk előtt történik, ezért az ezzel kapcsolatos személyiségi jogi perben a bíróságnak a bizonyítási eljárás során rendkívül körültekintően kell eljárnia.

Az ilyen cselekmények jellegüknél fogva titokban maradnak. El kell kerülni azt a helyzetet, hogy a zaklatást elszenvető személynek, aki részánja magát egy munkajogi eljárás elindítására, később irreális kártérítési kötelezettséggel, vagy elégtételadással kelljen szembenéznie.

Mivel az események a felperes és II. rendű alperes jelenlétében zajlottak, tanúk nem voltak, a bíróságnak a felek szavahihetőségéről kellett döntenie.

Az elsőfokú bíróság megfosztotta a II. rendű alperest attól, hogy cáfolja a felperes által a munkahelyi magatartására előadottakat, hogy tanúkkal igazolja saját emberi-erkölcsi tulajdonságait, amelyek kizárták volna, hogy a bíróság úgy ítélje meg, valótlanul vádolta a felperest szexuális zaklatással.

A felperesi tanúk részletesen nyilatkoztak a felperes munkahelyi magatartásáról, szakmai elismertségéről, személyiségéről.

A tanúvallomások kedvezőbb helyzetbe hozták a felperest, makulátlan előéletű és köztisztelőben álló vezető képét erősítették.

A felperes pedig negatívan minősítette a II. rendű alperes munkáját, amivel azt sugalmazta, hogy a feljegyzése megírásának háttérében sértődöttség állhatott.

Az elsőfokú bíróság elutasította az alperesi tanúbizonyítási indítványt, amely a II. rendű alperes szavahihetőségét erősítette volna, és alátámasztotta volna, hogy a felperes állításai valótlanok a II. rendű alperes munkahelyi magatartását illetően.

Az elsőfokú bíróság eljárása sérti a polgári peres eljárás kontradiktórius jellegét és a bíróság előtti egyenlőség elvét.

Az így lefolytatott bizonyítási eljárás miatt nem lehetett a pontos tényállást megállapítani.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem szerezte be a fegyelmi eljárás iratait, az ő iratbeszerzése pedig nem vezetett eredményre.

Előadta, hogy az iratok beszerzése azért szükséges, mert a fegyelmi eljárásban az alperes nem vehetett részt, nincs tudomása a vizsgálat menetéről.

Arra is hivatkozott, hogy a felperes részéről a fegyelmi eljárás alatt is folytatódott a zaklatás és fenyegetőzés, amiről egy újabb feljegyzésben értesítette a fegyelmi tanácsot, azonban az elsőfokú bíróság ezt a körülményt sem értékelte.

A nem vagyoni kártérítés körében az okozati összefüggés hiányára hivatkozott.

Mivel nem volt megállapítható a felelőssége a feljegyzés tartalmának nyilvánosságra kerülésében, így nem állapítható meg kártérítési felelőssége sem.

A felperes és a tanúk az eset nyilvánosságra kerülését, és nem a feljegyzés megírását jelölték meg, mint a kár bekövetkezésének okát.

A munkahelyen diszkrétan lefolytatott fegyelmi vizsgálat esetén a felperesnél semmilyen kár nem merült volna fel.

Ennek alapján jogilag vitatható a milliós nagyságrendű kártérítési kötelezettség.

A II. rendű alperes szerint az elsőfokú bíróság a perköltségviselésről nem a jogszabályoknak megfelelően határozott.

-6-

Aránytalannak tartotta az alperesek viszonylatában a 4/5-1/5 arányú perköltségben marasztalást, mert a II. rendű alperes marasztalása egyetemleges az I. rendű alperessel és a pervesztesség vonatkozásában figyelembe kell vennie az elsőfokú bíróságnak az egyéb felperesi igényekkel kapcsolatos döntését is.

Mivel a felperes nem teljes kereseti kérelme vonatkozásában lett vele szemben pernyertes, alappal tarthat igényt ügyvédi munkadíjának a pernyertesség-pervesztesség arányának megfelelő megtérítésére.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdésének megfelelően csak a fellebbezési kérelmek és ellenkérelem korlátai között bírálhatta felül.

Ebben a körben eljárva az I. rendű felperes fellebbezését részben, a II. rendű alperes fellebbezését teljes egészében megalapozottnak ítélte a következők miatt.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdés alapján a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

A sajtóról szóló 1986. évi II. törvény (Stv.) 2. § (1) bekezdése értelmében a Magyar Köztársaságban mindenkinek joga van arra, hogy tájékoztatást kapjon szűkebb környezetét, hazáját, a világot érintő kérdésekben. A sajtó feladata a hiteles, pontos és gyors tájékoztatásról való gondoskodás.

Az Stv. 3. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a sajtószabadság gyakorlása nem valósíthat meg bűncselekményt vagy bűncselekmény elkövetésére való felhívást, nem sértheti a közerkölcsöt, valamint nem járhat mások személyhez fűződő jogainak sérelmével.

A Legfelsőbb Bíróság személyhez fűződő jogi perekben is alkalmazandó PK 14. számú állásfoglalása szerint a sajtóközlemény kifogásolt tényállításának valóságát a sajtószerv köteles bizonyítani. Az olyan sajtóközlemény valóságát is általában a sajtószerv köteles bizonyítani, amely híven közli más személy tényállítását, nyilatkozatát, vagy átveszi más szerv közleményét. Az állásfoglalás szerint a sajtószerv valamely büntetőeljárás jogerős befejezése előtt a valóságnak megfelelően tájékoztathatja olvasóit a vádirat tartalmáról, a nyilvános tárgyalásról, vagy nem jogerős büntető bírósági ítéletről. Amennyiben a büntetőeljárás nem vezet elmarasztalásra, a sajtószerv az érintet személy kívánságára köteles az olvasókat erről tudósítani.

A bírói gyakorlat a büntetőeljárásról szóló tájékoztatás lehetőségét kiterjesztette a polgári, az államigazgatási és a fegyelmi eljárásról szóló tájékoztatásra is (BH.1992/109., 2002/432.).

A sajtószerv tehát jogszerűen tudósíthat ezekről az eljárásokról azok folyamatban léte alatt is, abban az esetben, ha az ügy állásáról a valóságnak megfelelően, hitelesen és félre nem érthetően számol be.

ővárosi Ítéltábla

2.Pf.20.845/2006/11.

-7-

A másodfokú bíróság a II. rendű alperesnek már az elsőfokú eljárásban előterjesztett bizonyítási indítványára tekintettel megkereste a minisztériumot a lefolytatott fegyelmi eljárás iratainak megküldése végett, figyelemmel arra is, hogy a II. rendű alperes a tényállás tisztázatlanságára hivatkozott a fellebbezésében is.

Az iratok beszerzése nem vezetett eredményre, a felperes ellen folytatott fegyelmi eljárás iratai között a perbeli üggyel összefüggésben keletkezett iratok már nem voltak fellelhetők a megkeresett minisztérium válasza szerint.

A Pp. 206. § (1) bekezdése értelmében a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el.

A peradatok ennek megfelelő értékelésével a másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes által a perben sérelmezett cikkekben közzétettek - a felek egyező előadása szerint - megfeleltek a II. rendű alperes feljegyzésében foglaltaknak, amelynek alapján megindult a fegyelmi eljárás, és mindegyik cikk az eljárás tudósításkori állásának megfelelően ismertette az eseményeket. A lap

megszólaltatta az érintett kormányhivatal vezetőjét, aki beszámolt a fegyelmi eljárás menetéről, továbbá megkeresték a felperest és a II. rendű alperest is, akik azonban nem kívántak nyilatkozni az ügyben. Az alperesi cikkek nyomon követték az ügy folyamatát, és tájékoztatást adtak arról is, hogy a közvetlen munkatársak meghallgatása nyomán a vizsgálat azzal zárult, hogy a II. rendű alperes állításai nem bizonyosodtak be.

A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapítható volt, hogy a II. rendű alperes az I. rendű alperesi lapnak nem adott nyilatkozatot az ügyben, az I. rendű alperes nem a II. rendű alperestől rendelkezett információkkal a feljegyzés tartalmáról. Az alperesi cikkek megszövegezéséből sem tűnik ki az, hogy a II. rendű alperes bármiféle nyilatkozatot tett volna a lap újságírójának.

A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a II. rendű alperes azzal nem követett el jogsértést, hogy a felperes magatartása miatt bejelentést tett, az önmagában nem alapozza meg a felperes személyiségi jogainak megsértését, mint ahogy egy büntető feljelentés megtétele sem alapozza meg önmagában a személyhez fűződő jogok sérelmét. A jogérvényesítés lehetősége, vagy adott esetben saját érdek védelme miatti eljárás kezdeményezése még akkor sem valósít meg személyhez fűződő jogsérelmet, ha az utólag alaptalannak minősül, azonban nem lehet megállapítani azt, hogy kifejezetten valótlan, minden tényalapot nélkülöző volt. A II. rendű alperes bejelentése alapján a felperes ellen megindult fegyelmi eljárást befejező határozat is úgy fogalmazott, hogy a zaklatás tárgyában a vétkes kötelezettségszegés bizonyításához a meglévő bizonyítékok nem elegendőek. Ezen határozatra is figyelemmel a II. rendű alperes bejelentésében foglaltak miatti jogsértő magatartása nem volt megállapítható.

-8-

A rendelkezésre álló adatok alapján - értékelve a cikkekben közölteket is - az sem volt megállapítható, hogy az ügy, illetve az eljárás nyilvánosság felé közvetítésében a II. rendű alperes részt vett volna.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság arra az álláspontra jutott, hogy a jóhírnév sértés miatt előterjesztett kereseti kérelem II. rendű alperessel szemben nem volt megalapozott, terhére olyan felróható magatartás nem volt megállapítható, amely a jogsértés megállapítását vele szemben indokolta volna.

Az I. rendű alperes az ismertetett PK 14. számú állásfoglalás és az annak alapján kialakított bírói gyakorlatnak megfelelően nem tartozik felelősséggel amiatt, hogy egy közérdeklődésre számot tartó ügyben, az ügy állásának megfelelően - mindkét érintett felet, valamint az eljárást lefolytató szervet is megnyilatkoztatva - cikkeiben tájékoztatást ad, majd az eljárás lezárását követően ismertette azt is, hogy a felperes felelősségét a fegyelmi eljárásban nem állapították meg. Mindezekre

tekintettel az I. rendű alperes terhére a személyhez fűződő jog megsértése nem volt megállapítható.

Jogsértés hiányában a jogkövetkezmények sem voltak alkalmazhatóak.

A felperes kereseti kérelmében sérelmezte azt is, hogy fényképe hozzájárulása nélkül jelent meg az alperesi cikkek illusztrációjaként.

A Ptk. 80. §-ának (1) bekezdése alapján a személyhez fűződő jogok megsértését jelenti a más képmásával vagy hangfelvételével kapcsolatos bármiféle visszaélés.

A (2) bekezdés értelmében képmás vagy hangfelvétel nyilvánosságra hozatalához a nyilvános közszereplés kivételével az érintett személy hozzájárulása szükséges.

A felperes nem tekinthető közszereplőnek, a fotóból megállapítható, hogy az nem nyilvános közszereplés során készült, ennek megfelelően felperes fényképe jogszerű közzétételéhez hozzájárulásának beszerzésére volt szükség.

A Pp 164. § (1) bekezdése alapján az I. rendű alperest terhelte annak bizonyítása, hogy rendelkezett a felperes fényképének közzétételéhez szükséges hozzájárulással, azonban az I. rendű alperes ezt a per során nem tudta igazolni.

Nem volt elfogadható az I. rendű alperes azon védekezése, miszerint a fotóból is megállapítható, hogy annak készítéséhez a felperes hozzájárult.

A fénykép jogszerű közzétételéhez szükséges hozzájárulásban megnyilvánuló rendelkezési jogosultság ugyanis önálló, a felvétel készítésétől független jog. Így a felperes fényképének alperesi lapban való megjelentetéséhez nem elegendő az, hogy a felperes a fénykép készítéséhez hozzájárult, szükséges az is, hogy a nyilvánosságra hozatalhoz is beleegyezését adja annak ismeretében, hogy milyen cikk mellett jelenik meg a fényképe. Ezt pedig az I. rendű alperes bizonyítani nem tudta az eljárás során.

Erre tekintettel az elsőfokú bíróság ítélete helytálló volt abban a részében, amikor megállapította, hogy az I. rendű alperes megsértette a felperes képmás védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy hozzájárulása nélkül megjelentette a felperes fényképét a perbeli lapszámokban.

ővárosi Ítélet tábla

2.Pf.20.845/2006/11.

A jogsértés megállapítása mellett helyesen rendelkezett az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes további jogsértéstől való eltiltásáról a Ptk. 84. § (1) bekezdésének b) pontja alapján.

A Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja értelmében, az, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint. A Ptk. 355. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a kárért felelős

személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni. A (4) bekezdés alapján kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez, kiküszöböléséhez szükséges. Ezen rendelkezéseken túlmenően a nem vagyoni kártérítési igény elbírálásánál az Alkotmánybíróság 34/19992. (VI. 1.) AB határozatát és a Legfelsőbb Bíróság iránymutatása alapján kialakult bírói gyakorlatot kell irányadónak tekinteni.

A másodfokú bíróság kiemeli, hogy a nem vagyoni kártérítés az adott személyiség értékminőségében bekövetkezett csökkenés ellensúlyozására hivatott, mértékének pedig ahhoz kell igazodnia, hogy ez a személyiséget jellemző helyzet milyen mértékű kedvezőtlen irányú változást idézett elő a jogsérelmet szenvedett félnél. Tehát elsősorban azt kell vizsgálat tárgyává tenni, hogy a sérelmezett magatartás mennyiben járt olyan következménnyel, hogy az adott személyről kedvezőtlen értékítélet alakuljon ki, és ez mennyiben hatott ki társadalmi megítélésére.

Mivel a nem vagyoni kártérítés jogintézménye nem szakítható ki a kártérítés általános szabályainak köréből, ezért a felperes részéről szükséges a jogellenes, felróható magatartás, továbbá olyan hátrány bekövetkezése bizonyítása, amely csak nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható és mindemellett a kettő között okozat összefüggésnek kell fennállnia. A kártérítés mértékének a megállapításánál pedig azt kell figyelembe venni, hogy milyen súlyú jogsértésre került sor és az milyen jogkövetkezményeket eredményezett. Tekintettel arra, hogy az elszenvedett sérelem és annak mértéke általában nehezen bizonyítható, a bíróság a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján külön bizonyítás nélkül is elfogadja az olyan hátrány bekövetkezését, amely köztudomású ténynek tekinthető.

Mindezek alapján külön bizonyítás nélkül is elfogadható és köztudomásúnak tekinthető az a körülmény, hogy a felperesre nézve az alperesi lapban megjelent cikksorozat mellett fényképének több alkalommal történő közzététele hozzájárult ahhoz, hogy személye sokkal szélesebb körben felismerhetővé vált olyan személyek számára is, akik korábban nem tudták őt beazonosítani, és ez mind a magánéletében, mind pedig a pályafutásában olyan komoly hátrány okozását jelenti, amelynek külön bizonyítására nincsen szükség.

A felperes családi kapcsolataiban, életkörülményeiben, életpályájában bekövetkezett változásokkal kapcsolatos előadását megerősítették a meghallgatott tanúk is. Elmondták,

hogy milyen hátrányosan érintették a felperest a történetek, környezetében milyen visszhangja volt a közölteknek, illetve fényképe megjelenésének.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság indokoltnak találta az I. rendű alperes nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését, amelynek összecszerűségét az elsőfokú bíróság által is figyelembe vett körülmények - a jogsértés tárgyi súlya, a felperest ért hátrányok és a jogsértés időpontjában követett bírói gyakorlat - Pp. 206. § (3) bekezdésének megfelelő mérlegelésével állapította meg.

Mindezeknek megfelelően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú és a fellebbezési eljárásban felmerült költségekről a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint határozott, figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére, valamint a 32/2003. (VIII. 22. IM rendelet 3. §-ában foglaltakra.

Budapest, 2007. február 8.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s. k.
a tanács elnöke

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s. k. Győriné dr. Maurer Amália s. k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő